

## Zastara ugovora o kreditu između pravni osoba

Predmet spora koji se vodio pred Vrhovnim sud RH, Revt-234/2010 je utvrđenje postojanja tražbine koju je tužitelj prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, a koja tražbina se odnosi na povrat novca i kamata nakon raskida dva ugovora o kreditu te na povrat novca i kamata s osnove izdane bankarske garancije.

Vrhovni sud utvrđuje da se iz sadržaja ugovora može zaključiti da je iste tužitelj zaključio u obavljanju svoje gospodarske djelatnosti usmjerene na ostvarenje dobiti plasmana financijskih sredstava.

Međutim, zbog pogrešnog pravnog pristupa izraženog u shvaćanju drugostupanjskog suda da se valja primijeniti opći zastarni rok iz čl. 371. st.1. ZOO nije raspravljena i druga odlučna okolnost je li tuženik ugovore sklopio u obavljanju djelatnosti koje čine predmet njegovog poslovanja ili su u vezi s tim djelatnostima, u kojem slučaju bi sporni ugovori predstavljali ugovore o prometu robe i usluga koje ima u vidu odredba čl. 374.st.1. ZOO/91.

Pritom se navodi kako prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske potraživanja iz ugovora o kreditu sklopljenog između pravnih osoba zastarijevaju za tri godine (čl. 374. st. 1. ZOO).